

Het beloofde kind

Door Machiel Emmering. Voorleesduur: rond de 50 minuten. Voor 16+

SAN FRANCISCO, AIRPORT

20 december 2015, Don Johnson zit op een bankje op het vliegveld van San Francisco een beetje om zich heen te kijken. Op een gegeven moment komt er een stoere neger met een geel mutsje op hem af. Hij zegt: volgens mij moet ik bij jou zijn. Don kijkt even en zegt: hé, **ben jij niet zo'n bekende rapper? Hip Hop noemen we dat al een paar decennia ouwe,** aangenaam, Kanye West. Hi, Don Johnson. Are you kidding me? – zegt Kanye. Dat weet ik toch man, Sonny Crocket, Miami Vice – fantastisch was dat man! Serieus, jullie hebben echt de basis gelegd voor counter-ghetto pimp style, jullie waren bling-bling avant la lettre dude! Tja, lacht Don, the days, the days.

Ze kijken samen wat rond. Wat nu?, vraagt Kanye. Wachten op nummer 3, zegt Don. Ze zitten naast een Starbucks. Of Don koffie wil. Ja, doe maar een doppio tall décaf skinny soy machiato met 1 tikje kaneel – **extra heet. Kanye trekt z'n wenkbrauwen even op en gaat naar de counter, waar hij ook z'n eigen split quad venti half/whole latte zonder schuim en met één pompje vanille bestelt.** Terwijl ze aan hun brouwsel lurken komt er een soort oudere ski-leraar met een geel mutsje op hen af. De groep der wijzen zo te zien?, vraagt hij enigszins verrast **ten aanzien van wie voor hem staan en verder min of meer retorisch, wijzend naar z'n eigen hoofd, doelend op de gele mutsjes die ze alle drie op hebben.**

I guess ... aangenaam, Kanye West. Hi, Don Johnson. Hoi, zegt hij, Dieter Bohlen. Waarop hij vervolgt: goed ... we zijn dus compleet, maarehhh, weet *iemand* van jullie iets meer? Nope, zeggen de anderen tegelijk. Lekker dan, gaat Dieter door. Hoe moeten we dan beginnen? Mooie club van wijzen is dit. Trouwens, ik wil niet lullig doen Kanye, maar bij de **"wijzen" die ik zou ontmoeten dacht ik nou niet bepaald aan een rapper die eufemistisch gezegd niet om z'n intellect bekend staat. Fuck you, No No, en fuck de media, je hebt geen idee waar je over lult. Ik ben met m'n moeder opgegroeid die professor was op de universiteit; ik haalde alleen maar hoge cijfers, en sprak op een gegeven moment zelfs fucking Chinees. En most of all: ik ben niet zo slecht terecht gekomen. Ik weet niet of we dat ook van jou kunnen zeggen. Wie bèn je überhaupt?**

Okee okee, zegt Dieter, excuses, dat was lomp. Wie ik ben? Misschien zegt dit nog iets? (Zingt:) you can win, if you want – brother louie louie louie – atlantis, is calling, s.o.s. for **love...** Nééééhhhh! Ik wist het! Zegt Don – ik herkende je vaag, jij bent die gast van Modern Talking! Exactemundo!, zegt Dieter breed glimlachend. Kanye kijkt van: krijg nou wat!

Okee jongens, zegt Don, even resetten – we hebben met elkaar een klus te klaren, en we hebben eigenlijk geen idee wat precies en hoe te beginnen, toch? Laten we beginnen met wat

Legendman

we wél weten. Kanye, volgens mij sta jij het dichtst bij onze opdrachtgever miss Spears. Okee, begint Kanye. Britney heeft dus al sinds haar jeugd last van paniekstoornissen, die zich uiten in een angstdroom die steeds maar terugkomt. Het gaat om een kind dat er zou moeten zijn, maar er niet is. Britney gaat in die dromen steeds op zoek, waarbij de setting steeds anders is, maar waarin ze wel altijd dezelfde mensen tegenkomt: ons drie. Waarom weet ze niet. Wat de droomsetting ook is, ze ontwijkt ons om op zoek te gaan naar dat ontbrekende kind – om steevast met het schokbesef wakker te worden dat ze dit kind misschien nooit vindt en het haar altijd zal achtervolgen.

Ze heeft lang gedacht dat het een soort evolutionair signaal was dat ze moeder moest worden. Maar inmiddels heeft ze twee kids, en de dromen zijn niet verdwenen – het wordt eigenlijk alleen maar beklemmender omdat de gedachte oplossing dus niet de oplossing was. En toen kwam ze op dat idee. In die droom komen wij steeds terug, ontwijkt ze ons, en vindt ze het kind niet. Dus ze dacht: als ik die mannen nu eens de opdracht geef dit op te lossen? Ik **weet niet hoe ze in m'n hoofd komen en of ze** iets met elkaar te maken kunnen hebben, maar als zij hun wijsheid bundelen en die richten op het oplossen van het mysterie van het ontbrekende kind, heb ik in ieder geval de meest logische start van externe hulp. En nu wil ze het dus graag als het even kan voor de Kerst opgelost hebben. Zo mobiliseerde ze deze missie. Onze kerstmissie. En zo zitten we hier.

Okee, zegt Dieter, we zijn dus om het zo maar even te zeggen op zoek naar Het Beloofde Kind. Maar hoe ben jij hier in verzeild geraakt Don? Nou, zegt ie, dat klinkt nogal plastisch, maar Britney bood gewoon een smak geld. Het is leuk om af en toe nog een rolletje te spelen, **maar ik kon wel een schnabbel gebruiken. Ah, da's dus precies hetzelfde als bij mij, zegt** Dieter. Don vervolgt: ja, en niet om het mooier te maken, maar ik kon me wel iets voorstellen bij de leemte die haar achtervolgt. Ik had een tweelingbroer moeten hebben, maar die heeft de embryonale fase niet doorstaan – dat blijft toch gek genoeg altijd een lege plek. En jij Kanye? Kan me niet voorstellen dat jij het voor de pegels doet. Nee, tuurlijk niet, zegt hij. **Britney en ik zijn BFFs, we zo goed als één, we're like this,** we kennen elkaar al lang en goed. Ik doe het dus gewoon voor haar. En niet omdat ik het per se begrijp. De innerlijke leegte van zo'n kind ... **what would I know, mijmert ie een beetje sip en eigenlijk meer tegen** zichzelf dan tegen de anderen – ik ben enig kind. Maar goed mannen, aan de bak. Naar dat Beloofde Kind. Zonder clou. Waar starten we?

Don begint hardop te filosoferen. Eens denken ... het is bijna kerst ... wij zijn dus aangesteld als de drie wijzen ... op een missie naar het Beloofde Kind ... om Britney te bevrijden ... we zitten hier uiterst West, dus we móeten wel naar het Oosten, anders lazeren we in zee ... damn, wat is hier een passend beeld bij ... wacht! ... Oost, vrijheid, beeld, beloofd iets ... we beginnen bij het Vrijheidsbeeld voor het Beloofde Land in New York – oostelijker en meer gerelateerd aan vrijheid en beloften wordt het op dit stuk grond niet!

Dieter en Kanye keken elkaar even aftastend aan over dit stukje logica, duidelijk met het gevoel van **"sloeg dit ergens op?", maar zien ook dat ze geen beter alternatief hebben.** En zo vertrekken onze drie wijzen in de vliegveld-kerstsferen richting Oost naar het Beloofde Kind. Kanye mompelt in de sluis: zeg mannen, die mutsjes kunnen inmiddels wel af hè?

Legendman

NYC, STATUE OF LIBERTY

Bij het Vrijheidsbeeld is er tumult onderaan rond de sokkel. Een man staat bovenop de kroon op één van de zeven spikes in te hakken. De menigte is verdeeld. Er is verontwaardiging, verontrusting, fascinatie, geregeld ... tumult. Ons drietal kijkt ook aandachtig naar boven. Dan **spitst Don indianenstijl z'n ogen, aarzelt even, en prevelt vol verbazing: Piet?! Du moment** hij dat heeft uitgesproken weet hij het zeker en hij begint keihard naar boven te roepen: Piet, hey Piet, Piiiiieeeeet!!!! De gestalte bovenin zoekt naar de schreeuwer in de menigte en is superverrast en verheugd Don te zien. Hij schreeuwt terug: Don man, amigo, jij hier, je komt als geroepen, kom effe helpen!! En meteen gooit hij het 100 meter lange touw uit dat hij al **voor z'n aftocht aan de kroon had vastgemaakt. Don klimt razendsnel naar boven en laat** Kanye en Dieter verbijsterd achter over hoe hij dat zo waanzinnig vief als een alledaags dingetje doet.

Op de kroon krijgt Don een voorhamer in z'n knuisten gedrukt en samen beginnen ze als een malle op die spike in te hakken. Piet had de eerste barst al aangebracht, en vanaf dan gaat het snel. Na de kritieke klappen lazert de spike met veel geweld naar beneden. De menigte stuift schreeuwend in algehele paniek uiteen, en het ding landt met een noodklap op de grond. En nu?, vraagt Don. Nu is het goed zo, antwoordt Piet. We gaan de kroeg in, ik heb wel zin in een biertje gekregen. Samen roetsjen ze vlot naar beneden, waar Don de in ongelooft kijkende andere mannen meldt dat het tijd is voor bier.

In de kroeg doet Don de introducties: dit is Dieter, dit is Kanye, en dit jongens ... is Piet. Voluit Pythagoras, maar ik ben er zeker van **dat jullie 'm ook Piet mogen noemen, toch, ouwe? Kanye laat graag snel blijken dat hij niet achterlijk is en geeft Piet een compliment voor z'n** visuele bewijs van de hypotenusavergelijking. Ik was zelf ook al als kind bezig met tekenkunst, weet je. Maar ... sorry dat ik dit misschien een beetje onomwonden vraag: wat deed je in godsnaam daarboven en waarom moest die fucking spike er af? Dat ding zat er goed toch? No offense.

Piet glimlacht en zegt: ja weet je joh, ik ben altijd een beetje een rare geweest met getallen. Je kan het bijna een obsessie noemen. En ik had er altijd al van gebaald dat het Vrijheidsbeeld **Zeven** pinnen heeft! So?, zeggen de anderen. Zeven klopt gewoon niet! Zeven is bad news! De 7 dodelijke zonden, 7 maal gods wraak, 7 jaar hongersnood, 7 jaar in Tibet, Windows 7 ... moet ik doorgaan?! Ik móest de goddelijke balans herstellen. En wat is **het getal van harmonie? Zes! Wat is het eerste perfecte getal? Zes! Begin je 'm te snappen?** Dat kreng moest er gewoon af omdat ie er nooit op had gemoeten!

Okee okee!, kalmeren de anderen hem. Dat is dus helder, zegt Dieter, maar ... waar kennen jullie elkaar in godsnaam van? Piet en Don kijken elkaar even met schavuitige melancholie aan. Waarop Piet zegt: kijk jongens, je doet bepaalde dingen in het leven, en soms liggen die niet helemaal in dezelfde hoek. Ik begrijp dat jullie drie bekend zijn (waarbij hij half naar Dieter kijkend nuanceert), nou ja, in ieder geval de meerderheid van jullie, maar ik heb ook nog wel eens in een andere hoedanigheid enige bekendheid genoten – en dan niet als number cruncher. Dieter en Kanye kijken elkaar onbegrijpend aan. Misschien helpt dit, zegt

Legendman

Piet, wat zien jullie als ik dit doe? (Doet met z'n vingers voor z'n ogen alsof hij een masker op heeft.) Waarop Kanye en Dieter in nieuwe staat van verbazing in koor roepen: ZORRO?!

Ha ha! .. Lacht Piet, juist ja! Zorro! Dat was ik. Mooie tijd hoor. De mannen zijn te **overrompeld om iets zinnigs uit te brengen, terwijl Don genoegzaam een lekkere slok van z'n bier neemt omdat hij dit natuurlijk wist.** De jongens krabbelen langzaam weer in de conversatie en vragen bedremmeld: maarehhh, wat heeft dat met Don te maken? Hierop veert Don op en begint: ja boys, Piet zei het al: soms doe je niet je hele leven lang hetzelfde ding. Voordat ik bij Miami Vice kwam ben ik een tijdje piraat geweest op de Zwarte Zee. De bovengrens van verbazing was weg bij Dieter en Kanye. Hoe of dat zat.

Ja, zegt Don, ik groeide dus alleen op nadat ik moest begrijpen dat mijn tweelingbroer het niet had overleefd. Ik voelde me eenzaam en was een erg druk kind. Ik ging muiten en was sowieso gefascineerd door de piraterij. Ik wist wat me te doen stond. Ik vertrok naar de Zwarte Zee en sloot me aan bij een bende. Heftige tijd. Zware gevechten. Op een gegeven moment **verloor ik zelfs m'n onderbeen in een strijd en liep ik kort daarop rond met een houten poot.** Waarop hij met een toon van plots besef mompelt: paste achteraf gezien eigenlijk bij het beeld van een piraat. Je ziet er niks meer van joh!, zegt Kanye. Nee, het is gelukkig helemaal bijgetrokken. Anyway, daar leerde ik dus in een triogevecht met één zware vijand en één schip waarmee we direct een alliantie hadden gesloten Zorro kennen, hij was huurling bij die gelegenheidsbondgenoot. Dankzij gebundelde krachten konden we winnen **en zaten we 's avonds gezellig kennis te maken bij de kruidenthee van het overwonnen schip.** Later had ik het wel gezien met dat rauwe wereldje en besloot ik acteur te worden.

De mannen lieten dit even op zich inwerken en bestelden nog maar een biertje. Piet gooide het weer even open met de vraag: wat brengt jullie eigenlijk hier? En de mannen vertellen het verhaal. Phoe, zegt Piet, en dan zou *mijn* verhaal vreemd zijn! Maareh, *wát* zoeken jullie eigenlijk? Dat beloofde kind? Of de oorzaak van haar angststoornis? Of ... wat? Tja, zegt Dieter, dat weten we dus ook niet zo goed. Het is een beetje trial & error. We zoeken denk ik naar nuttige clues. So far heeft ons dat bij jou gebracht, maar er moet geloof ik nog wel een wonder gebeuren willen we dit voor Kerst over een paar dagen opgelost hebben. Hmmm, humt Piet. Een wonder ... dat doet me denken aan ... Don ... herinner jij je nog de legende van de Zwarte Zee? Of is dat aan je voorbij gegaan – misschien dat je al weg was of zo? Don knikt met lichte onwetendheidsgêne van nee.

Wel, zegt Piet, de Zwarte Zee was zo in trek bij piraten omdat er soort schat bij Sebastopol moet liggen. Wat de schat precies is weet niemand, maar het gaat in ieder geval om een mysterieuze Grote Rode Knop. Wat er gebeurt als je op de knop drukt weet ik niet, maar ik heb op het water gehoord dat het wel heel bijzonder moet zijn, omdat de knop al 2.500 jaar bewaakt wordt door het enige geslacht van superhelden dat we op aarde kennen – de laatste telg moet daar ook nog als bewaker zitten. Het schijnt echt een mission impossible te zijn. Maar misschien levert het almacht of zo op. Misschien is het wel de weg naar je wonder. Moet je toch nog een tikkie verder naar het Oosten. Hey, meer kan ik ook niet verzinnen.

De jongens kijken elkaar aan. Dit keer snapt Don hoe de anderen naar *hém* zullen hebben gekeken op het vliegveld in San Fran. Maar de optie klinkt niet onaantrekkelijk – en wat

Legendman

zouden ze anders moeten doen? Ze besluiten die weg te volgen. Don bedenkt zich nog iets: zeg Piet, jij gaat niks meer me die spike doen denk ik hè? All yours baby, antwoordt Piet, blij van dat kreng af te zijn. Terwijl Don na het teruglopen de spike op z'n rug bindt vragen de anderen waar dat in godsnaam goed voor mag zijn. Nou, zegt Don, ik bedacht me ineens: als we dat Beloofde Kind nou ineens wél tegen gaan komen in dat verre Oosten, dan is het wel zo tof als we wat cadeaus te overhandigen hebben, toch? Hmm, goed idee, hoor je de anderen denken.

ZWARTE ZEE / SEBASTOPOL (FEDERALE STAD RUSLAND, OEKRAÏNE-KRIM)

Deels uit Don's nostalgie, deels uit besparingsoverwegingen besluiten ze op Istanbul te vliegen en vanaf daar met een schip de Zwarte Zee naar Sebastopol over te steken. Kanye vraagt Dieter hoe het voelt om weer bij z'n roots te zijn. Dieter antwoordt dat ie niet snapt waar hij het over heeft. Gást, we zijn wel een flinke sloot water over gegaan, maar er zit nog altijd 2000 kilometer tussen! Okee, chill man, ik begon eigenlijk gewoon wat interesse in je te krijgen. Was Modern Talking altijd al je jeugddroom geweest? Dieter ontspant. Het is echt gewoon interesse.

M'n jeugddroom ... nee, dat is nogal anders gelopen. Don en Kanye gaan wat aandachtiger zitten. Even zien, waar moet ik beginnen ... Het was mid-jaren zeventig en ik was als vroege twintiger veelbelovend student biotechnologie. We pionierden in van alles. Vruchtbaarheid, DNA, stamcellen, zelfs klonen, we experimenteerden wat aan. Ik droomde van een rol zoals Graig Venter die in het latere Human Genome project heeft ingenomen. Die ijdele zak heeft trouwens nog aardig wat lol van ons onderzoek gehad, maar dat terzijde. Goed, ik vorderde en ik moest eind jaren 70 en begin jaren 80 een paar examens doen met complexe experimenten. Mijn mentor, Herr Doktor No, had me beloofd dat als ik het zus en zo zou doen, ik niet kon falen. De uitslagen van het onafhankelijke examenlab logen er niet om: faliekant gefaald voor beide examens – en als ongeschikt gebrandmerkt om door te gaan in het vak. Herr Doktor No begreep het ook niet.

Ik was kapot. M'n toekomst was weg. In m'n wanhoop was ik al snel alle schaamte voorbij en ik besloot het roer volledig om te gooien, door m'n heimelijke passie voor slappe homofiele italo-pop te cultiveren. Zo stichtte ik een paar jaar later Modern Talking. Toen ook dát bergafwaarts ging ben ik me vast blijven bijten in dingen die me nog enige aandacht zouden geven, zoals tv-shows. En ski-les natuurlijk. Vandaar dat ik op het vliegveld ook een beetje lullig op je reageerde Kanye – ik denk gewoon een tikje jaloezie.

De jongens waren duidelijk geraakt door dit verhaal en voor het eerst voelden ze als drietral een soort band ontstaan. De reis verliep verder goed en op een goed moment bulderde de matroos vanuit het kraaiennest: land in zicht! Ze waren bij Sebastopol.

Aankomend bij het huis zeiden ze tegen elkaar: viel nog wel mee hè, om het te vinden? Tja! Je hoefde maar te fluisteren "waar is de geheimzinnige grote rode knop die al 2.500 jaar door superhelden wordt bewaakt" en je kreeg kraakheldere aanwijzingen vanuit verschillende kanten! Het ziet er trouwens wel flink anders uit dan ik had gedacht ... het is gewoon ... een huis! Ze belden aan. Een iele gestalte in een grijs maillotpakje met een rode onderbroek

Legendman

eroverheen en een iets te korte blauwe cape op z'n rug deed open. Wat kan ik voor jullie doen heren? Aangezien de drie alleen maar glazig naar de verschijning keken doorbrak Kanye dit, doend alsof alles volslagen normaal was – eh, we zijn op zoek naar de geheimzinnige grote rode knop die al 2.500 jaar door superhelden wordt bewaakt – zijn we hier aan het juiste adres? Oh ja hoor, ik ben de laatste telg van het bewakersgeslacht, in optima forma, tot uw dienst, kom binnen!

Al snel zaten ze aan een glaasje Oekraïense neut. Om niet onbeleefd te zijn door direct naar de kern van de zaak te duiken maar eerst wat interesse in de gastheer te tonen vroeg Don: zo, dus u bent superheld? Ja, dat klopt. Waar bent u dan eigenlijk superheld in? Toen hij het vroeg bedacht hij zich dat je dit zo waarschijnlijk niet uitdrukte, "ergens superheld in zijn", maar het zou wel duidelijk zijn. Wat mij superheld maakt bedoel je? Ah ja, zo zei je dat. Nou, ik heb een volstrekt unieke gave. Ik heb De Gave Die Nergens Van Pas Komt. Pardon?!, keken de anderen. Maar ... wat kán je dan? Ik bedoel: vliegen of onzichtbaar worden of op plafonds kunnen zitten – dat is wel *weird*, maar daar snap je het punt nog wel van. Wat komt er voor bijzonders bij jouw gave om de hoek kijken?

De superheld riposteerde direct met trots over z'n ad-remmigheid: nou, niks! Maar dat is toch ook logisch bij De Gave Die Nergens Van Pas Komt? Die triggert immers nooit wat voor bijzonders dan ook. Omdat die trigger nooit gaat. Zou een beetje overbodig zijn om aan De Gave Die Nergens Van Pas Komt een *heeeuuuuul* bijzonder kunstje te hangen dat toch nooit aan de orde komt, toch? Tegen die logica konden de mannen moeilijk op. Zodat Don voorzichtig naar de conclusie hobbelde: dus je kan eigenlijk gewoon niks?! Nou, zegt de superheld, noem dat maar *gewoon*, er is niemand op aarde die zó niks kan als ik. De kracht heeft zich per generatie versterkt. Dieter kreeg een melancholische blik van verwantschap.

Okee, zegt Kanye, en hoe zit het dan met die knop? Hátsa, dacht Don, eindelijk het punt waar we moeten wezen! De knop!, roept de superheld uit. De Grote Rode knop. Ja, daar is een hoop om te doen geweest. Ja, wat dan?, vragen de mannen. Kan het kloppen dat de knop tot een wonder of almacht of zo leidt? Nou, zegt de superheld, dat zou me verbazen, die knop ligt hier al die tijd maar te liggen. **Willen jullie 'm misschien even zien? Da's een bijzonderheid op zich: niemand anders dan ons superheldenbewakersgeslacht heeft de knop ooit gezien.** Ja, dat wilden de mannen natuurlijk wel. De superheld loopt naar de kast en komt terug met een dienblad met een glazen stolp erop. En onder de stolp ... een grote rode knop. Daar is ie dan heren!, zegt hij triomfantelijk. Het drietal kijkt naar de knop zonder helemaal te weten hoe te reageren. Maar... zegt Kanye, dit is gewoon een knop! Alléén maar een knop! Er zit niet eens een machine of zo aan! Nee, zegt de superheld, dáárom zou het me ook verbazen als er iets gebeurt als je er op drukt!

Dit was even een flinke ontgoocheling. Hadden ze hier dat hele roteind voor gereisd? Ja luister, zegt de superheld, IK heb ook nooit beweerd dat de knop iets kon of dat jullie hier moesten zijn! Die knop is een uitvinding van mijn oudste voorouders. Door onze speciale gave moesten we natuurlijk *iets* verzinnen om nog enig bestaansrecht te hebben. In die tijd, 2.500 jaar geleden, waren de mensen nogal onderzoekend van aard, en het leven was vooral een te verklaren mysterie. Dus bedacht die bet-overgrootvader: als wij nu eens

Legendman

bewakers van een niet-toegankelijk mysterie worden! Dat geeft ons iets wat de interesse van mensen zal wekken, iets wat men zal willen – en ons dus een bestaansrecht. Aldus.

De mannen turen naar de knop. Het was op zich wel een mooie. Maar ... vraagt de superheld, wat hadden jullie gehoopt? Waarom zijn jullie hier? De mannen doen het verhaal. Aha, reageert hij. Als ik het zo even beluister hebben jullie inderdaad geen zak aan de knop, maar moeten jullie bij de *schaduw mensen* zijn. Nee? Nooit van gehoord? Kijk, dat is het voordeel van een superheldengeslacht zijn dat de mysterieuze grote rode knop bewaakt: dat de geheimen van de wereld gewoon naar je toe worden gebracht. Je bent immers onderdeel van zo'n *scene'tje*.

Ieder mens participeert met zijn onderbewustzijn en semi-bewustzijn in de schaduwwereld: een wereld die diep in de aarde zit, en bevolkt wordt door de schaduw mensen. Die wereld is zeg maar een afspiegeling van de bovenwereld. En dan niet als perfect spiegelbeeld, maar alles wat daar gebeurt is net even raarder. Zeg maar een lachspiegel, maar dan niet om te lachen. Die wereld representeert de bovenwereld en wat daarin gebeurt op een manier die we wel herkennen, maar niet doorgronden. Mensen beleven de participatie in deze wereld in de vorm van dromen, visioenen, hallucinaties, dat werk. Als je het mij vraagt moet je voor de **ontafeling van Britney's angstdroom** over het Beloofde Kind naar de schaduw mensen. Dat kan ook relatief makkelijk, en daar hebben jullie mazzel, omdat een klein deel van hen op het aardoppervlak leeft – bij Choshi, een kilometer of 60 rechts van Tokio. Jullie moeten dus toch nog een tikkie Oostelijker. Sterker nog, veel Oostelijker wordt het niet.

Dit was goed!, kon je de mannen zien denken. Een concretere lead naar de oplossing dan deze hadden ze nog niet gehad! Ze maakten zich op voor vertrek en vroegen aan de superheld: waarom heb je je geheim eigenlijk zo makkelijk en open met een paar volslagen onbekenden gedeeld? Ach, zegt hij, het werkt best veréénzamend hoor, mijn rol. En gaandeweg zijn de mensen hun interesse in het mysterie van de grote rode knop ook verloren. Je weet wel, sinds internet en die bezetenheid rond mobiele telefoons en zo. Soms krijg ik zelfs de indruk als ik boodschappen ga doen dat die lui hier me voor halve dorpsgek verslijten – **terwijl ik m'n cape en onderbroek altijd expres extra goed strijk als ik de deur uit ga. Door het delen met jullie krijg ik toch een impuls in m'n gevoel van bestaansrecht – en daar was het van het begin af aan toch om te doen geweest!**

De mannen steken hem een hart onder de riem en brabbelen hem toe dat hij echt een toffe vent is en enorm heeft geholpen. De superheld glundert zoals hij al lang niet meer had gedaan. Kanye vraagt: nog één klein dingetje, en volledig geaccepteerd als je nee zegt, maar ... mogen wij de knop mee? Als aandenken aan jou? Ik bedoel: als niemand de knop ooit heeft gezien, en als ie toch nergens voor dient, en jij bent de stoere bewaker waar je niet **langs komt, dan hoef je 'm eigenlijk niet fysiek hier te hebben toch? De superheld dacht hier even over na, pakte die logica, en stopte Kanye de knop toe. Voor m'n vrienden, zei hij op bandsmedende toon. Maar mondje dicht! Ze vertrokken. Wat gaan we met die knop doen Kanye? Is voor op de cadeautafel, zegt ie. We kunnen toch moeilijk met mirre aankomen. Trouwens, ik weet niet eens wat het is.**

Legendman

CHOSHI, JAPAN – GROOT TOKIO

De schaduw mensen blijken in een verlaten spookdorp te leven. Terwijl ze er rondlopen kijken Don en Kanye hun ogen uit. Ze hadden op deze trip natuurlijk al wel wat vreemde dingen gezien en meegemaakt, maar dat was allemaal nog voorstelbaar. En hier liepen ze ineens te midden van, ja, wat waren het, wezens? – tweedimensionale mensfiguren die inderdaad als schaduw op de grond, of waarop dan maar ook, kwiek voortbewogen, maar volstrekt autonoom – niet als schaduw van *iets*. Dit is echt onvoorstelbaar, zegt perplexe Don. Dieter kijkt de beide heren meewarig aan en kijkt nog even rond. Hij ziet niets anders dan een eenzaam verlaten, vervallen dorp. Okee mannen, genoeg gelachen, klaar met het DieterDollen. Er is hier niks, we zitten niet goed. Niet goed? Slaakt Kanye uit, kijk nou naar die lui, volop leven, en wát voor leven! Freaky, om die schaduwen zo los van ons te zien! Kom, we maken contact. En hij stapt op een schaduw af die toevallig op een muur staat te leunen. Hij begint geëngageerd te praten en Don komt er vlug bij. De sfeer is al snel supergemoedelijk en de jongens beginnen te grinniken. Dieter ziet alleen maar hoe zijn twee kameraden tegen een muur zonder schaduw erop aan staan te lullen. Hij vraagt zich af wie **hier gek geworden is**. Onzeker vanuit z'n minderheidspositie komt ie wat dichterbij staan. Don en Kanye staan nu beiden in een andere richting te praten, hun hoofd steeds naar links en rechts bewegend, alsof ze beiden met verschillende mensen staan te praten. Don roept naar Dieter: volop aanspraak joh, we zijn een soort bezienswaardigheid hier! Een hele groep schaduw mensen had zich rond Don en Kanye geschaard.

Dieter werd er nu wel een beetje geïrriteerd zenuwachtig van. Waar héb je het over man! Jullie staan te midden van een godverlaten bende in the fucking middle of nowhere allebei individueel voor je uit te lullen! Kanye zegt: kom op man, zie je het écht niet? Supertoffe lui! Don en Kanye bewegen het gesprek in de richting van hun doel. Het wordt beduidend stiller in de groep schaduw mensen, bijna verontrustend voor Don en Kanye. Niet voor Dieter natuurlijk. Hij ziet alleen maar dat de mannen een beetje onzeker afwachtend gestopt zijn met tegen zichzelf lullen. Dan staan ze beiden begripvol te knikken – vanuit Dieters perspectief in het luchtledige. Ineens zeggen ze, Dieter wenkend: kom, ze nemen ons mee naar hun opperhoofd!

Eenmaal aangekomen staat een Gandhifiguur het trio op te wachten. Een mensfiguur. Thank God!, zegt Dieter, er is tóch *iemand* in dit spookgat! De andere twee zijn verbaasd nu op een mensfiguur te stuiten. De tientallen schaduw mensen die waren meegelopen vertrekken en er volgt enthousiast gedag en gezwaai van Don en Kanye. Dieter maakt naar het Gandhifiguur een teken van gekte, hoofdknikkend richting de anderen. De vier mannen gaan zitten het Gandhifiguur vraagt aan Dieter: jij zag dus niks? Hij antwoordt: nou, niet als je op die zogenaamde schaduw mensen doelt! Waarop het opperhoofd zegt: dat kan hoor, dat kan, ik zie ze ook lang niet allemaal. Don en Kanye kijken verbaasd. Hoe bedoel je? Nou, zegt het opperhoofd, hoeveel schaduw mensen zijn zojuist met jullie meegelopen? Nou, antwoordt Don, ik denk serieus wel 25. Minstens, beaamt Kanye. Ja kijk, ik zag er maar 4 toen jullie aankwamen. Gek hè? Maar je raakt eraan gewend. A propos Dieter: jij hebt roots in Duitsland zo te horen, klopt dat? Dieter beaamt. Maar goed, vervolgt hij, ik moet als opperhoofd natuurlijk wel het nodige uitleggen aan degenen die ik wél zie, vooral richting al die lui die zich niet voelen zien staan – die waren in de eerste instantie natuurlijk gepikeerd

Legendman

over mijn vermeende arrogantie en voortrekkersgedrag. Maar dat is wel beslecht. Ze hebben me ook niet voor niets opperhoofd gemaakt. Ja, zegt Dieter, hoe word je dat dan? En wat ben jij eigenlijk? Ben je dan een soort schaduw of gewoon een mens, zoals het lijkt? Nou, zegt ie, nu ik toch met jullie alleen ben kan ik daar wel een boekje over open doen. Althans heren, jullie zien meer dan ik, we zijn toch geloof ik alleen? Kanye bevestigt.

De Gandhiman vertelt: lang geleden was ik een grote, sterke medewerker in de staalindustrie ergens in Duitsland. Vandaar dat ik je accent snel herkende Dieter. Maar ik vond het verschrikkelijk. Elke dag zware shit tillen en gründlich pragmatisch doen, schweinhaxe eten, naar de baas luisteren ... ik droomde van een ander bestaan. Een tegenovergesteld bestaan. Niks tillen, beetje mediteren, lekker de hele dag vegetarisch eten, en als het even kon zelf baas *zijn*. In een rare ingeving vertrok ik ter inspiratie naar India waar Gandhi een voorbeeld werd, en later naar Japan om mezelf in een onbekende wereld opnieuw invulling te geven. Via een autonome verkenningstocht belandde ik hier. Ik zag wat jullie ook hebben gezien. Alleen zoals al snel bleek in mindere mate. Maar dat gaf niet. De schaduw mensen waren interessant en aardig – ik voelde me er thuis. Ik wilde blijven, daar lag mijn bestemming. Maar ik hoorde natuurlijk niet bij hen.

Toen kreeg ik een plan. Ik dacht: wat als ik vertrek, mezelf chirurgisch volledig laat verbouwen tot een soort fantasiefiguur dat je eerder met dromen dan met werkelijkheid associeert, terugkom, en me voordoe als een speciaal, uniek schaduw mens: de vleesgeworden schaduw. Dat klinkt misschien weinig plausibel, maar zij wisten dat ik sommigen van hen wel en sommigen niet kon zien. Ik kon ze dus wijsmaken dat zij op vergelijkbare manier nu iets zagen dat ze nog *nóóit* hadden gezien en moeilijk konden geloven, maar het was er *tóch*, pal voor hen. Zo gezegd, zo gedaan. Ik koos voor Gandhi vanwege dat malle fantasie-uiteindelijk en de associatie met wat ik wilde: beetje mediteren, lekker vega. En zo werd ik hier na mijn innovatieve herintroductie uiteindelijk onthaald als hun opperhoofd: de vleesgeworden schaduw die bijna op een mens leek. En ik ben hier gelukkig.

Maar vertel 'es, wat zoeken jullie hier? De mannen vertellen het verhaal weer. Interessant, interessant, mijmert de Gandhi-cheat. Kunnen en mogen we met de schaduw mensen praten om de droom te duiden?, vraagt Kanye. Laat me er even over nadenken, zegt het opperhoofd. Zo gemakkelijk ligt dat niet. Maar ik heb het gevoel dat ik wel iets voor jullie kan doen. Als jullie geduld tot morgenochtend kunnen hebben, kan ik even één en ander in gang zetten. Dat vond de crew prima. Ze waren best moe en het klonk alsof deze vreemde vogel toch van enige betekenis kon zijn.

De volgende ochtend kwamen ze weer bijeen. De Gandhiman zegt: ik heb me de hele nacht met de oplossing bezig gehouden. Daarbij heb ik teleurstellend nieuws en tegelijk ook goed nieuws. Teleurstellend is misschien: de oplossing ligt niet hier. Maarrr ... het goede nieuws is dat ik wel weet waar de oplossing *wél* ligt! Daarvoor moeten jullie nog één reis maken, en wel ... nog een stuk verder naar het Oosten! Naar het Oosten?, vragen onze vrienden aan deze oostelijke rand van de wereld zich af. Maar dan ... zijn we terug bij af! Precies!, zegt het opperhoofd. Jullie moeten terug naar San Francisco, en wel naar dit specifieke adres in een buitenwijk. Daar aangekomen mogen jullie deze brief in het bijzijn van de huiseigenaar **lezen. Ik vermoed dat jullie dan zo'n beetje zijn waar jullie wilden komen: het Beloofde Kind.**

Legendman

Maar bedenk: de brief mag niet eerder open dan daar. Kan dat ook beloofd zijn? Het trio hoefde elkaar niet eens aan te kijken om te weten dat iedereen stikte van de nieuwsgierigheid, maar ze konden moeilijk anders. Dus ja, beloofd.

En zei hij niet tussen neus en lippen door dat het perspectief van het Beloofde Kind reëel was? **Dieter vroeg: niet om 't één of ander, maar kunnen we als aandenken, of eigenlijk gewoon als cadeau aan het Beloofde Kind niet een geschenk van hier meenemen?** De Gandhiman peinsde even, keek om zich heen, en wees naar de muur. Wat denken jullie van dat schaduwkabinet? Don en Kanye keken tegen een enorm ding aan. Dieter zat weer onbeholpen te knikken dat hij het punt weer miste. Kanye dacht hardop: tja, hij is wel mooi. En Britney bārst natuurlijk van de zoi, dus die kan altijd wel wat onopvallende maar grote bergruimte gebruiken. Ja, maar hij is wel érg groot, zei Don, te groot om mee te nemen. Daar **heb ik een simpele oplossing voor, zei het opperhoofd. Als je 'm belicht is die schaduw** natuurlijk meteen weg. Dus hier heb je een fietslampje. Als je die aan laat en met de kast in je jaszak doet merk je er niks van. Dat deed Dieter. Ze hadden nu drie mooie cadeaus en hopelijk een doorslaggevende lead naar de oplossing. De drie wijzen gingen door naar het Oosten, op naar het Beloofde Kind.

SAN FRANCISCO, BUITENWIJK

Maar ... ik kén dit adres, zegt Kanye als ze er door een taxi afgezet worden. Britney doet open en reageert extatisch als ze de mannen zo onaangekondigd ziet staan. Jullie zijn terug! Yes! Ik ben gered! De mannen zetten hun mooiste onzekere glimlach op. Toch?, vraagt ze nu met enige terughoudendheid. Nouwwwww ... zegt Kanye, *waarschijnlijk!* Laten we je even snel bijpraten over wat er is gebeurd sinds we elkaar vier dagen geleden voor het eerst ontmoetten. Niet om de suspense te rekken, we worden allemaal gek van nieuwsgierigheid, maar aangezien we ook nog bepaald niet zeker weten of we je hebben kunnen helpen moet je toch even weten hoe we op dit punt zijn gekomen, en wat er straks staat te gebeuren. Bovendien moet je misschien iets weten over Don en Dieter, omdat je die eigenlijk helemaal niet kent anders dan als figuren in je dromen. That made sense.

Dus Britney verneemt de verhalen over de ontmoeting op het vliegveld, Piet bij het **Vrijheidsbeeld, de link met Zorro en de piraterij, Don's verleden hierin en de terugkeer naar de Zwarte Zee, Dieters in de kiem gesmoorde carrière als briljant bio-technicus, de grote rode knop en de innemende laatste telg van het superheldbewakersgeslacht, het spookdorp van de schaduw mensen en het nep-Gandhi-opperhoofd, en hun terugkeer naar de meest Oostelijke versie van het vertrekpunt: datzelfde punt als eindpunt. En hier waren ze dan compleet. Met de geheimzinnig brief. Ze waren er alle vier meer dan klaar voor. Wie mocht de brief lezen? Britney natuurlijk. Niet alleen was zij het lijdend voorwerp in dit avontuur, ook wilden de mannen zich galant tonen. Daarnaast had ze de prettigste stem om naar te luisteren, en was ze, niet onbelangrijk, de opdrachtgever. Ze ritst de brief open en begint hardop te lezen.**

Illuster viertal. In Choshi konden jullie je ogen niet geloven over wat jullie zagen (op Dieter na). Omgekeerd kon **ik m'n ogen niet geloven over wie hier voor me stonden** – en jullie straks vermoedelijk ook niet. Dieter, jou herkende ik meteen. Ik moest snel dat verhaal over mezelf als Duitse staalarbeider verzinnen, omdat ik het vóór moest zijn **dat je me op basis van m'n**

Legendman

stem actief zou herkennen. Dat werkte. Maar toen jullie over de queeste vertelden werd ik **bevestigd in m'n vermoeden over de identiteit van de andere twee. En toen Britney aanjager** van de hele zoektocht bleek te zijn switchte er iets in me. De wroeging waar ik al lang mee had gezeten werd weer volledig actief, en ik moest het hele verhaal gewoon op tafel leggen. De Koude Oorlog is verdomme al weet ik hoe lang voorbij.

Jongens, ik ben Dieters oude mentor, Herr Doktor No. Jullie weten wellicht dat we destijds nogal met het leven zaten te knutselen in ons bio-technologisch lab. **Dieter was m'n meest** getalenteerde leerling. Hij had visionaire inzichten in vruchtbaarheidscondities en kloonbaarheid van stamcellen. Daarmee kon hij voortborduren op andere visionaire inzichten die op dat moment al ruim 30 jaar oud waren, maar die in de praktijk in een kritiek stadium **waren blijven hangen. In de laatste dagen van de jaren '40 had een Amerikaanse arts een** even simpel als briljant idee. Wat als, om welke reden dan ook, zoals de dreiging van een nieuwe wereldoorlog, of whatever, een stel de mogelijkheid van uitstel van reproductie wil, of liever gezegd, uitstel van volgroeiing van het begin daarvan. En wat als we dit mogelijk kunnen maken door invriezing van bevruchte eicellen?

Ze begonnen met experimenten. En omdat ze ook inzicht wilden in de effecten van de experimenten zélf, moesten ze per experiment eigenlijk een basisgroep en een controlegroep hebben. Ze bereikten dat door te experimenteren met tweelingen. Van vele nog amper embryonale tweelingen werd de ene helft weggehaald en ingevroren, en de ander werd gewoon geboren. Ze hadden diverse samples afgenomen, maar het was ze nooit gelukt om de ingevroren helft weer tot leven te wekken, vrijwel alle samples eindigden roemloos als genetisch afval, tot eeuwig verdriet van de ouders die hier aan mee hadden gewerkt.

Dieter was op dit spoor gekomen en had op grond van wat artikelen en veelbelovende onderzoeksresultaten het zeldzame laatste sample weten te bemachtigen. Hij kwam erachter dat één van de kritieke succescondities was dat de vaderlijke inbreng door invriezing tot een kritiek punt was gedaald, en dat er dus in feite aanvullend vaderlijk DNA nodig was. Hij experimenteerde met zijn eigen genetisch materiaal. Maar hij wilde zeer voorzichtig zijn, want hij had maar één sample. Parallel was hij ook bezig met het klonen van stamcellen. Hij bedacht dus: als ik mijn sample kloon en daar eerst mee experimenteer, blijft het origineel veilig en mag dit experiment eventueel misgaan. Zo kloonde hij die onvoldoende bevruchte eicel, en vulde aan met zijn eigen materiaal. We hadden in het lab nog helemaal dubbel gelegen van het lachen, omdat Dieter het preparaat op een nogal delicaat moment in het proces in de bak met chocolade-ijs **die voor 'm stond had laten vallen. Maar hij ging vol** goede moed door. Hij was er zelfs dusdanig van overtuigd dat het ging lukken dat hij het experiment zonder het resultaat te kennen indiende voor de onafhankelijke examencommissie. Gefaald, zei de commissie. Daarna zette hij alles op alles om het goed te krijgen in het experiment met het origineel. Weer was hij overtuigd, weer had hij het ingediend als examenstuk waarvan de onafhankelijke commissie het resultaat moest volgen en vaststellen, en weer ... gefaald.

Ik was activistisch pacifist in die dagen, en bepaald geen vrienden met de leiding en het hele **systeem. En ook omdat ik m'n schweinhaxe niet altijd op at hield de Stasi me nauwlettend in** de gaten. Ik was in hun ogen de vijand. Mijn bio-technisch potentieel en dat van m'n

Legendman

leerlingen moest zo snel mogelijk worden geneutraliseerd, want straks gingen we nog heulen met *weet ik wie* – en zou het zich tegen de Staat keren. Dus moesten experimentresultaten in de doofpot worden gestopt en carrières vernietigd. Paranoïde hufters.

De experimenten waren helemaal niet mislukt. Don, jij bent de tweeling waarvan je andere **helpt eind '49 is ingevroren** – het laatste sample dat er nog was. Je ouders namen op een gegeven moment het verlies aan en hebben je toen het verhaal verteld over je tweelingbroer **die het nooit heeft gehaald. Britney, jij bent Don's tweelingzus, 32 jaar later geboren. En jij Kanye, jij bent de facto Britney, jij bent haar kloon, dat was je al voordat ze zelf geboren was.** En Dieter is dus de totstandbrenger van Kanye en Britney, tevens de co-vader, hoewel hij als vader ruim 4 jaar jonger is dan Don. Voor Don geldt dus de eigenaardigheid dat de vader van zijn tweelingzus jonger is dan hij. En Kanye, jij bent niet langer enig kind. Sterker nog: je hebt er nu ineens vrij veel wonderlijke familie bij. Jongens, zien jullie het? Jullie zijn allemaal elkaars Beloofde Kind. Dieter, had ik je niet beloofd dat het zou lukken?

Britney, jij hebt via signalen van de schaduwwereld het visioen gehad dat er iets ontbrak, en dat deze heren de line-up voor de ontknoping vormden – het was mazzel dat de cultuuruitingen van de heren je in staat stelden ze überhaupt te kennen. Je hebt duidelijk subliminaal opgeslagen dat er meer om deze mannen te doen was. Nu weten jullie het. En hoe. Eindelijk is het verhaal eruit en zijn jullie als elkaars beloofde kinderen over en weer herenigd. En eindelijk ben ik daarmee ook bevrijd van het juk van de onderdrukking. Ik ga een kerstschaduwbiertje met Ebenezer pakken. Hou van elkaar, het ga jullie goed!

Het bleef minstens een halve minuut doodstil en de vier zaten elkaar met open mond vol verbijstering aan te kijken. Totdat Britney het begon uit te gillen, en de mannen direct met haar: *áááhhhhh!!!!* Broertje! Broertje! Zusje! Pappa! Kinderen! Ze vielen elkaar collectief in de armen en de kamer overstroomde van liefde en gelukstranen. Ze waren door het dolle heen en vielen zwollen aan. Dit was de meest geslaagde kerstmissie ooit. Ze tuigden samen een prachtige kerstboom op, en de mannen glunderden ... Britney, we hebben nog wat mooie cadeaus voor je meegenomen! Onder de boom lagen ingepakt de spike, de grote rode knop en het schaduwkabinet. Het universum was nog nooit zó in harmonie geweest.